

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124.)

Zondag 26 Augustus 1906. N°. 1495.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van het blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE; Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam. Inzendingen, die later dan Donderdag's namiddags 10 1/2 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f 1.20, voor België per jaar f 3.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere buitenland per jaar f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f 0.10. Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirectie en aan het Bureau te Amsterdam. Advertenties: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elke regel meer f 0.20. Aanvragen en vermelding van liefdegaven f 0.12 per regel.

„Hunne kinderen in onderdanigheid houdende.“

Die zijn eigen huis wel regeren, zijne kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheid. 1 Timotheüs 3 : 4.

Uitdrukkelijk heeft Christus de wereld-betekenis van de gehoorzaamheid, van het onderdanig zijn, van het volbrengen van het door een ander gegeven gebod, ook in zijn eigen persoon bezegeld.

Hij heeft „gehoorzaamheid geleerd.“ Hij sprak het uit, dat zijn wil ingaan in den dood, het afleggen van zijn leven, onderwerping was aan een gebod, hem door den Vader gegeven. (Joh. 10 : 13). Ja, hij verborg het voor zijn jongeren niet, dat tot zelfs 'tgeen hij sprak en predikte, hem door een gebod van Godswaag was voorgeschreven. „De Vader die mij gezonden heeft, die heeft mij een gebod gegeven, wat ik zeggen zal, en wat ik spreken zal. Hetgeen ik dan spreek, dat zeg ik alsoo, gelijk mij de Vader gezegd heeft.“ (Joh. 12 : 49, 50).

Dat is geen spel, geen schijn, geen vertooning, maar hoogst ernstige werkelijkheid geweest; een werkelijkheid in bloed bezegeld aan het Kruis.

En om het hoog ernstig en betekenisvol karakter van deze onderwerping van Christus aan het hem door God gegeven gebod nog scherper te doen uitkomen, voegt de apostel er in dit verband opzettelijk bij, dat de Christus zich aan dit gebod onderwierp, niettegenstaande hij „in de gestaltenis Gods was“.

Hij was dus in dien zin niet onderworpen, maar hij vernietigde en vernederde zich zelf om en door zich te onderwerpen. Zoo ging Hij, God zijnde, over in de gestaltenis van een knecht, die onder zijn heer staat en gehouden is, het gebod van zijn heer te gehoorzamen. En dat heeft Christus doorgevoerd, tot hij ten slotte „gehoorzaam werd in den dood“.

Dat gehoorzamen, dat zich onderwerpen van den Christus is de sleutel van het heilgeheim.

Mijn spijze is, dat ik doe den wil desgeenen die mij gezonden heeft. Hij is niet uit zich zelf naar deze aarde gegaan, maar gesonden, zooals een gezant gezonden wordt door zijn koning. Hij is gezonden, niet om voortaan eigen indruk te spreken en te handelen, maar met een last dien hij te volbrengen had, met een wilskoning waaraan Hij zich te houden, met een gebod waarnaar hij zich in doen en spreken te gedragen had.

Het is alles de Vader, die 't doet. Die besluit te zenden; die zendt; die den last geeft; die 't gebod voorschrijft; die den levensloop tot in 't sterven oplegt, — en die, als het volbracht is, den Christus opwekt, kroont, en uitermate zeer verhoogt.

En bij Christus blijft het, van den aanvang tot aan het einde, altoos en in alles steeds een onvoorwaardelijke onderdanigheid, onderwerping, gehoorzaamheid, tot dat Hij als Koning ten troon gaat. Doch ook dit zelfs is slechts intermezzo, pauze, tusschenbedrijf. Eens toch komt de ure, dat aan den Vader „ook de Zoon zelf zal onderworpen worden, opdat God zij alles in allen“. (1 Cor. 15 : 28).

In die gehoorzaamheid, is die zelfonderwerping van onzen Heiland, leeft de gemeente thans veel te weinig in. Ze erkent wel dat het zoo is, maar Gods kinderen ondergaan en voelen lang niet krachtig genoeg de spannende levenskracht, die van die zelfonderwerping Christi voor hun eigen rechtvaardigmaking en voor het recht houden van ons eigen leven en het leven der onzen uitgaat.

De emancipatiezucht stak ook de gemeente des levenden Gods aan. Geen kind maar meester, geen knecht maar heer zijn. Dat harde begrip van onderwerping moet er uit. En voort is niets dan liefde. Dan staat men met zijn God gelijk. Hij door liefde aan u gebonden, en gij door liefde aan Hem gebonden. En die liefde komt dan uit uw hart, uit uw zin en neiging. En zoo lijkt 't immers veel teederder, warmer en inniger. Weg met het gebod, weg met den last, weg met onderdanigheid en onderwerping! Het zal alles vanzelf gaan. Uit niets dan liefde, liefde van ons lieve menschen voor den lieven God.

Zoo zingt men het, zoo predikt men het, zoo voelt en beleef men het.

Eerst gaat dit dan nog met de oude belijdenis, en met het geloof aan onze rechtvaardigmaking door het bloed des Kruises saam. Maar dat duurt niet. Al dat oude uit de belijdenis weekt van lieverlede los. Waarom dat alles ook! Het is immers volmaakt overbodig. God heeft ons lief. Zoo Hij ons dan niet vergeven? Wij hebben God lief. Zoo

Hij ons dan 't eeuwige leven niet schenken? Dat Kruis kwam er door een tragisch noodlot, en we sidderen er bij. Maar denk u dat Judas Jezus niet verraden, dat Cajaphas Jezus niet veroordeeld, dat Pilatus Jezus niet in den dood had doen ondergaan, — God zou immers ons niet minder lief hebben gehad, en onze liefde voor God zou even warm ontstoken zijn.

Dat Kruis is een somber tusschenbedrijf. Nu het er is, aangrijpend. Maar denk het u weg, en het zou immers alles eveneens gelopen zijn, als 't nu liep.

Niets dan de liefde, en o, die liefde met wederliefde, zou immers 't al hebben volmaakt.

Dat dit alles lijnrecht tegen de Schrift, tegen 't God-zijn van God en ons creatuur-zijn ingaat, ziet ieder die doordienkt. Hierop gaan we thans niet verder in.

Maar let er nu op, hoe deze zelfde valsche voorstelling zich in ons eigen leven, en in het leven van ons gezin voortplant.

Hier verkeert ge in 't inbeeld. In de zinbeeldige afspiegeling van 't leven Gods. Ook hier een vader en een zoon. Ook hier gezag, het geven van een gebod en regeren; en daartegenover de eisch van onderdanigheid, onderwerping en gehoorzaamheid. En niet minder ook hier de liefde van de ouders voor het kroost, en van het kind voor zijn ouders.

En wel die beide zóó door God in verband gezet, dat die liefde niet opga in gevoelsuiting, maar ruste in de genealogische verhouding. Een die teelt, de moeder die baart, het kind dat geboren wordt. Daaruit een noodzakelijk verband, een vanzelf opkomende verhouding van een orde, een heilige orde, die gezag en onderdanigheid ineen vlecht, en uit deze geordende werkelijkheid de liefde opkomende, evenzoo in geslind verband. Geen bloote gevoelsuiting, maar levensopbaring, heel de persoon omvattend.

Maar nu kwam ook hier de sonde, ook hier de emancipatiezucht.

Kinderen die van geen onderdanigheid willen hooren; doch alles uit liefde zullen doen. Ouders die alle gezag laten glippen, en niets dan uit liefde van hun kinderen hebben willen.

En daarnaast de sonde, die de ouders hard en onredelijk maakt. En kinderen die toonen willen, dat ze boven alle onderdanigheid verheven zijn. En zoo alle vastheid weg. Geen gezin meer, maar een samenwonen van grooten en kleinen, die alles saam naar onderling goedvinden schikken, regelen en vinden zullen. Heel 't gezin in een vrij gezelschap onttaard. En van een stempel dat God op het gezin gezet zou hebben, geen sprake meer!

De schuld begint hier bij de ouders.

Bij de ordellevende ouders. Bij hen, die voelen, dat in hun gezin niet alles aan ieders wil mag worden overgelaten. Dat er zekere orde moet zijn. Dat ze hun gezin regeren moeten. De anderen laten Gods water maar over Gods akker loopen. Het ga dan zoo het ga. Van regeren, van beheeren zelfs geen sprake. Tot alles geldelijk en huiselijk één verwarring, één chaos wordt.

Maar die betere ouders vervallen zoo licht in de zonde van voor zichzelf te willen regeren. Ze denken er niet aan, dat ze regeren bij de gratie Gods, om Gods wil, tot Zijn eer.

Van daar hun wilkeur, hun zelfzuchtig heer en meester willen zijn. Autocratische koninkjes en koninginnetjes, met hun kinderen en dienstboden als onderdanen. Niet omdat ze zelfden God vrezen, en opdat hun kind God vrezen, maar opdat kind en dienstboden hen vrezen, regeren ze straf en onredelijkheid. En zoo tergen ze hun kinderen, en verwekken ze tot toorn.

En dat heet dan hun eigen huis wel regeren, maar het is de baas zijn op hun eigen plantage, ter voldoening aan eigen heerschzucht. Het denkbeeld dat het gezin afbeeldsel is van de Goddelijke huishouding; dat de vader het beeld draagt van den Vader die in de hemelen is; dat ze een gezag uitoefenen hun door God toebetrowd, en dat ze naar Gods wil en niet naar eigen wil hebben aan te wenden; het besef, dat de Gods gezag in hun gezin hebben hoog te houden, en van dat gezag aan Hem verantwoording schuldig zijn, komt niet in hen op.

Vandaar zoo vaak ongelovige kinderen in gezinnen van geloovige ouders.

Het is bij die ouders tusschen hen zelve en hun God niet in orde. Ze kennen selve geen onderwerping, geen onderdanigheid, geen gehoorzaamheid aan hun God. En van daar dat hun eigen gezag spaak loopt, en dat hun kinderen met hen doen, gelijk zij doen met hun God.

Ons geloof werkt, al naar het gezond of

krank is, zegevend of bedervend op heel ons leven in.

De Schrift zegt het in heilige harmonie: Eenerzijds: Gij zult uw kinderen in onderdanigheid houden. En: Gij zult uw kinderen anderzijds niet tergen of tot toorn verwekken. En voort: Een liefde, uit het geneeren en geboren zijn opkomend, zal den band om heel het gezin slaan.

Ouders die hun kinderen niet in onderdanigheid houden, en hun gezag te grabbel werpen, geven dus niet hun eigen heer-zijn, maar het gezag Gods prijs. En zoo ook ouders, die hun kinderen door het spelen van den baas tergen, oefenen niet Gods gezag uit, maar viereen hun eigen heerschzucht bot.

Als een kind niet gehoorzaamt, moet, zal 't goed zijn, de vader, de moeder instinctief voelen, dat het kind zich niet tegen hen, maar tegen God verzet. Maar juist daarom zullen ze geen gehoorzaamheid eischen, dan in 'tgeen ze even instinctief voelen, dat God wil dat hun kind doen zal. Zoo komt er de teederheid in.

Niet maar gebod op gebod, regel op regel, naar inval of grill, maar bij heel het beheer en bestuur van de huishouding nauw in de consistentie onderzoeken, hoe God dat beheer en bestuur door hen wil hebben uitgeoefend.

Hebben de ouders hierin klaar inzicht, dan, ja, bevelen en gehoorzaamheid afschrijven, en doorzetten, niet om eigen wil, maar Gods wil in hun huis te doen heerschen.

Voelen ze daarin gefaald te hebben, dan zonder aarzelen hun gebod intrekken of wijzigen.

Als 't kind merkt, dat vader of moeder omgaan, omdat ze zich in het verstaan van Gods wil vergist hadden, verwacht dit het gezag niet, maar sterkt het; want 't kind zelf voelt dan, dat het in vaders en moeders gezag met den levenden God en niet met ouderen-wilkeur te doen heeft.

Zoo sterkt ge de herten en ankers van heel uw huis. Zoo leeft ge zelf, ook in 't regiment van uw huis, met en voor uw God. Zoo voert ge u zelve en uw kinderen op in de vreeze des Heeren.

Maar hij, die liet uit geprikkelde heerschzucht om eigen baas-zijn te doen is, of ook hij die, in zijn slapheid en ordeloos bestaan, maar alles loopen laat, om vrede te houden — ondermijnt zijn huis, ondermijnt de vreeze Gods, en is er zelf schuld aan, zoo en bij en zijn kinderen in waarsachtige godsvrucht verachten.

Voor Kootwijks Scholen.

Ingekomen bij Ds. Houtzagers te Kootwijk, uit de Unie collectie te Hattingen van den Heer D. Boersma f 1.50. Daarvoor hartelijk dank. Wij verzoeken dringend onzen scholen te willen gedenken.

Namens het Bestuur,
D. HULLEMAN,
Kootwijk. Penningmeester.

Officiële Berichten.

Kort verslag der vergadering van de classis Zwolle op 16 Augustus 1906.

Art. 1. Ds. Zijp opent met gebod.
Art. 2. De lastbrieven worden nagelien en in orde bevonden. De notulen worden gelezen en goedgekeurd, nadat het moderamen is geconstitueerd.

Art. 3. Aan eene kerk wordt advies gegeven in zake de vigeerende kerkenorde.
Art. 4. De heer V. K. Kijvenhoven, beroepen predikant van Ambt Vollenhove B, wordt in tegenwoordigheid van 3 deputaten der provinciale Synode peremptoir geëxamineerd en, gehoord het advies der provinciale deputaten, met algemeene stemmen tot den dienst des Woords en der sacramenten toegelaten.

Art. 5. Eene kerk ontvangt advies in eene tuchtaak.
Art. 6. Eene kennisgeving aangaande de losmaking van eenen dienaar des Woords in eene andere classis wordt voorgelezen.

Art. 7. De vacaturebeurten worden geregeld.
Art. 8. Rapport wordt uitgebracht van de gehouden vergadering der provinciale Synode van Overijssel.

Art. 9. Gerapporteerd wordt over de zending op Soemba.
Art. 10. Bij de rondvraag worden verschillende kerken van raad gediend.

Art. 11. Roeyende kerk is Oldemarkt. Als praeses wordt aangewezen Ds. Schoenmaker.
Art. 12. Ds. Ploos van Amstel sluit met dankzegging.

In naam en op last der classis,
Ds. J. THOLEN, Scriba.

Kort verslag van de vergadering der Gereformeerde Kerken der Classis Gouda, gehouden 7 Aug. 1906.

1. Ds. Sap opent namens de roeyende Kerk van Gouda (A) de vergadering.
2. Bijkens de nageliepte credentiebrieven zijn alle kerken wettig vertegenwoordigd.
3. Moderamen: Ds. van Dijk, praeses, Ds. v. d. Berg, ass. Ds. Esser, Scriba.

4. De acte van emeriteering van Ds. de Jong wordt voorgelezen en in het Classicaal archief gedeponeerd.

5. Ingekomen: eene missive van den Scriba der generale Deputaten inzake de zending, omtrent de samenwerking met de classes Den Haag c. s. en een schrijven van br. De Wit van Vries; voor kennisgeving aangenomen.

6. De zaak van br. V. te H. kan wegens een betreurd verzuim niet in behandeling komen.
7. Het rapport van de vergadering der partic. Synode van Z.-Holland ten Nd., 12 Juni 1906 gehouden, wordt voorgelezen.

Schoonhoven (B) en Willige Langerak zullen hun bezwaar inzake Art. 36 der Ned. geloofsbijbelijds schriftelijk indienen bij de classis ter doorzending naar de Partic. Synode.
8. Als deputaten voor de samenwerking met Den Haag c. s. inzake de zending worden benoemd Ds. Steinhart en Ds. Sap. Ds. Sap wordt aangewezen als quaestor voor de zending.

9. Ds. Steinhart, Ds. Sap, Ds. Esser en Ds. v. d. Berg worden uitgenodigd gedurende den a. s. winter in het belang der zending spreekbeurten binnen de classis te vervullen.

10. De vacatureindsten worden geregeld. Berg-Ambacht: Ds. Taal, Ds. Esser. Haastrecht: Ds. Steinhart. Lekkerkerk: Ds. v. d. Berg. Ouderkerk a. d. IJssel: Ds. van Dijk. Schoonhoven (A) Ds. Sap. Waddingsveen: Ds. Lingen. Zeven huizen: Ds. Duihuizen.

11. De rekening van de gelden voor de Theol. school, de Theol. Faculteit der V. U. en de zending wordt goedgekeurd.

12. Aan Krimpen a. d. Lek wordt advies verleend inzake financiële aangelegenheden. Den kerkeraad van G. wordt geadviseerd den tweede trap van censuur op een lid der gemeente toe te passen.

Aan Waddingsveen wordt raad gegeven inzake predikants beroeping.
13. Roeyende kerk voor de volgende vergadering: Gouda (B). Alsdan worden de collecten voor de Theol. Fac. van de V. U. en voor halbbe. stud. gestort.

14. De verg. wordt door den praes, op de gebruikelijke wijze gesloten.
Namens de Classis Gouda,
B. J. ESSEK, h. t. scriba.

AGENDUM voor de achiende centrale diaconale conferentie, D. V. te houden te Apeldoorn, op Woensdag 5 September 1906 in de Noorderkerk, Loolaan. Aanvang 'smorgens 10 uur.

I. Opening der vergadering.
II. Lezing der notulen en presentielijst.
III. Voorziening in de vacaturen, ontstaan door de periodieke afreding van de broeders G. Struik Cen., Enkhuizen, J. B. Blankenberg, Amsterdam, Joh. T. de Lange, Ermelo en W. J. Noteboom, Utrecht.

(N.B. De broeders Blankenberg, De Lange en Noteboom zijn niet in het diaconambt gebleven.)
IV. In hoeverre ligt het op den weg der diaconie om in een gemeente, waar een flink georganiseerde hulpkas gevonden wordt, ondersteuning te verleenen voor schoolgeld, (taij geheel of gedeeltelijk), en niet alleen aan geregeld onderstunde, maar ook aan leden der gemeente buiten dien kring?

Diaconie der Geref. Kerk te Kampen.
V. Mogen uit de gelden, in de openbare samenkomsten der gemeente voor de armen bijeengebracht, bijdragen worden afgezonderd voor behoeftige zusterkerken om te dienen voor kerkbouw of schuldelijking?

Kerkeraad der Geref. Kerk te Coevorden.
VI. a. Is het overeenkomstig onze beginselen, dat diaconen onze kerken sympathie betoonen met „het Groene Kruis“, dat voornamelijk op het platteland afdelingen opricht?

b. Wat is er te doen, opdat niet alleen ons Gereformeerde volk, maar ook onze diaconen niet verder verliezen in de Groene Kruis-sympathieën?

Diaconie der Geref. Kerk te Meppel.
VII. Zou het niet noodig en nuttig zijn, dat de diaconen in de vergaderingen der classis, provinciale en generale Synode vertegenwoordigd waren?

Diaconie der Geref. Kerk te Leiden.
VIII. Wat is het oordeel der conferentie over het geven van voorrachotten, naar aanleiding van een daarover gehouden referaat en wat in ons Correspondentieblad daarover geschreven is?

Diaconie der Geref. Kerk te Enschede.
IX. Welke houding heeft eene diaconie aan te nemen tegenover eene vereniging, die naast haar in de gemeente werkzaam is in het belang der armen?

Diaconie der Geref. Kerk te Warns.
X. Hoe heeft eene diaconie zich te gedragen tegenover arme leden der gemeente, die gered onderstund worden en zich versieren met kostbare sieraden en na herhaalde vermaning zich daarvan niet ontdoen?

Diaconie der Geref. Kerk te Warns.
XI. Hoe te handelen met eene weduwe die door de diaconie ondersteund wordt?

a. wier kinderen best hun brood hebben, maar niet helpen willen;
b. die geldwaardige voorwerpen bezit en ten pronk zet, en
c. hare nalatenschap niet aan de diaconie wil vermaken.

Moet zoo iemand ondersteund worden?
Diaconie der Geref. Kerk te Kootwijk.
XII. Kan, volgens de Kinderwetten, de diaconie, voor de opvoeding van drie verwaarloosde, halve wezen, op geldelijken steun van het Rijk aanspraak maken, zonder daardoor

haar invloed te verliezen op de richting der opvoeding?

(De diaconie bezit geen eigen inrichting.)
Diaconie der Geref. Kerk te Middelburg. (C)
XIII. Hoe denkt de conferentie over de „man-delige huishoudingen“?

(Zie extract uit de dissertatie van Dr. G. A. Wumkes, geciteerd door Dr. Los in het Januari-nummer van het diac. corresp. blad.
Diaconie der Geref. Kerk te 's-Gravenhage.

XIV. Bepaling van plaats en tijd der volgende conferentie.
XV. Sluiting der conferentie om 5 uur.

De predikanten A. Boekennoogen en C. Lindeboom te Apeldoorn hebben zich bereid verklaard de conferentie van advies te dienen. Elke diaconie betaalt de reiskosten harer afgevaardigden, terwijl de onvermijdelijke kosten van drukwerk enz. door het comité gemaakt, over de vertegenwoordigde diaconien worden omgeslagen.

Er zal evenals voorgaande jaren gelegenheid bestaan voor een gemeenschappelijke maaltijd. Zij die hiervan gebruik wenschen te maken f 1.50 per persoon, gelieven dit per briefkaart te melden aan den heer H. Kamphuis, Schoolstraat 336, te Apeldoorn.

Zal ook deze conferentie slagen, dan is algemeene medewerking noodzakelijk. Wij noodigen daarom uwe diaconie uit zich door twee of meer broeders afgevaardigd te doen vertegenwoordigen.

Tevens zal het ons zeer aangenaam zijn, ook dienaren des Woords, Ouderlingen en leden der Geref. kerken als hospitanten in ons midden te zien.

In 't bijzonder waken wij de broeders uit de Noordelijke provincien op, ditmaal in grooten getale op te komen. Hun ter wille is thans een meer noordelijke vergaderplaats gekozen.

En waar de Noord-Hollandse diaconale conferentie ook op den 5en Sept. vergadert, wat niettegenstaande ons pogen niet meer veranderd kon worden, waken wij de broeders ook uit andere provincien op, met ons naar het schoone Apeldoorn te gaan, opdat deze conferentie er niet minder belangrijk om moge zijn.

Brenge de Heere alsoo vele broeders van nabij en van verre saam, en moge deze 18de conferentie dienstbaar gemaakt worden tot heerlijking van Zijn Naam, tot de komst van Zijn Rijk en tot opwekking in den dienst der barmhartigheid van allen, die met ons zullen samen komen.

Het Comité voornemens:
G. STRUIK Cen., Voorzitter, Enkhuizen.
MR. R. VAN MAARE, Vice-Voorzitter, Arnhem.
J. B. BLANKENBERG, Penningm. Amsterdam.
C. F. VON MEIJENFELDT, Amsterdam.
W. J. NOTEBOOM, Utrecht.

JOH. T. DE LANGE, 2e Secretaris, Ermelo.
R. BROEKHUIZEN, 1e Secretaris, Meppel.
Meppel, Aug. 1906.

Buitenland.

Duitschland. De „Fall“ César.
Nadat het beroep van den predikant Römer naar de gemeente Remscheid wegens onrecht-zinnigheid door het bevoegde kerkbestuur van Rijnland niet is goedgekeurd, is hetzelfde bestuur weer voor eenzelfde geval geplaatst. Het was het consistorium te Munster, dat den predikant César uit Wiesenthal (Saksen-Weimar) na met hem een colloquium gehouden te hebben, den toegang tot de Kerk van Westfalen en Rijnland ontdeide wegens gebrek aan overeenstemming met de leer der Kerk. Het besluit van dit bestuur luidt aldus:

„De predikant César te Wiesenthal in het Groothertogdom Saksen-Weimar is den 19den April van dit jaar tot achtsten predikant der Reindol-gemeente te Dortmund gekozen.

Daar hij bij een andere Duitse landskerk behoort, heeft het consistorium volgens § 12 der kerkelijke wet van 15 Aug. 1898 vast te stellen, dat hij voor den dienst in de landskerk geschikt is.

De uitslag van een met hem op 22 Juni l.l. gehouden colloquium gaf tot bedenking over zijne verhouding tot de belijdenis der Kerk aanleiding. Dientengevolge werd de beslissing over het al dan niet goedkeuren van zijn beroep volgens de kerkenordening voor Rijnland en Westfalen aan het breede consistorium voorgedragen.

In de behandeling van die zaak werd het volgende vastgesteld:
„Om het herderlijk ambt in de Evangelische Kerk volgens schrift en belijdenis te kunnen uitoefenen, is het in de eerste plaats wel noodig dat men geloof in de door God in het vleesch gezonden, gekruisigde en opgewekten Zoon Gods en des menschen, en in de tweede plaats de zekerheid van de kracht van het leven, sterven en de opstanding van Jesus Christus tot uitdijeling der zondenschuld der menschheid voor God, hetwelk de grondslag van het rechtvaardigmakend geloof in God is.

De predikant César verwerpt de opstanding van Christus. Datgene wat de Evangelien daarentrent mededeelen, verklaart hij voor pogingen der jongeren om het onbegrijpelijke begrijpelijk te maken.

Wel meent hij aan een Christus te kunnen vasthouden die door den dood tot den Vader ging en thans verhoogd is. Hij laat ook een geestelijke gemeenschap tusschen ons en dezen Verhoogde bestaan, waardoor het mogelijk is, dat wij tot Hem bidden kunnen, al is het ook dat wonderen in den eigenlijken zin (ook in het kader der evangelische berichten) door hem worden ontkend.